

Arrest

nr. 165 941 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 2 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 mei 2011 dient verzoekster, samen met haar partner, wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 11 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 september 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 16 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 mei 2013 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 14 juni 2013 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag.

Op 6 mei 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 20 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 juli 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.05.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*K., Z. (RR:...) geboren te Karakocan op (...) 1976
Nationaliteit: Turkije
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting

die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Decision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Decision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Op 20 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 juli 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van DK, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K., Z. geboren te Karakocan op (...)1976, nationaliteit Turkije

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen,

wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoekster de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt evenmin tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerste vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing zoals hieronder blijkt is in strijd met de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Deze beslissing houdt tevens geen rekening met het evenredigheidsbeginsel.

Volgens de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens mag niemand onderworpen worden aan foltering of onmenselijke behandeling.

Aangezien het ontbreken van medische voorzieningen en opvang in het land van herkomst van de zieke vreemdeling een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens kan opleveren.

In die zin besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk dat de verwijdering van een ernstig zieke onderdaan van het Caraïbische eiland St. Kitts in strijd is met de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens.

Het Hof hield hierbij rekening met de ernst van de ziekte en de onmogelijkheid voor de betrokkene om toegang te krijgen tot medische zorgen in zijn land van herkomst.

"Given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system, the court must reserve to itself sufficient flexibility to address the application of that Article in other contexts which might arise. It is not therefore prevented from scrutinizing an applicant's claim under Article 3 where the source of the risk of proscribed treatment in the receiving country stems from factors which cannot engage either directly or indirectly the responsibility of the public authorities of that country, or which, taken alone, do not in themselves infringe the standards of that Article. To limit the application of Article 3 in this manner would be to undermine the absolute character of its protection. In any such contexts, however, the court must subject all the circumstances surrounding the case to a rigorous scrutiny, especially the applicants personal situation in the expelling State."

Verzoekster in casu is sedert geruime tijd ernstig ziek. Uit het gedetailleerd medisch attest van Dr. L. D.P. blijkt dat verzoekster aan de volgende aandoeningen lijdt:

1. Euthyroidie

2. Multi-nodulaire goiter

Er is geen discussie over het feit dat voormelde aandoeningen zeer ernstig zijn;

Verzoekster moet zich volgens de dokter regelmatig laten opvolgen teneinde de complicatie te vermijden; de duur van de behandeling van verzoekster is volgens haar dokter nog onbekend.

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat de medische situatie van verzoekster ernstig is zodat ze beschermt dient te worden.

Met betrekking tot de financiële en sociale situatie van verzoekster in haar land van herkomst dient gepreciseerde te worden dat verzoekster geen familie meer heeft die voor haar in Turkije kan zorgen. Financieel zit ze ook in een zeer zwakke positie. Ze woont sedert geruime tijd in België en zijn banden met haar land van herkomst werden hierdoor verbroken. Gelet op haar medisch toestand, zal ze ook zeer moeilijk kunnen werken om geld te verdienen.

De medische kosten van verzoekster zijn zonder de tussenkomst van de verzekering of een andere sociale zekerheidssysteem niet te betalen.

In geval van terugkeer naar haar land van herkomst zal verzoekster ongetwijfeld onderworpen zal worden aan onmenselijke behandeling.

Volgens het evenredigheidsbeginsel dient de overheid ervoor te zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van haar beslissing voor de burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van die beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen door een administratieve overheid zodat de algemeen beginselen van behoorlijk bestuur toegepast kunnen worden.

De verwerende partij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker gegeven hoewel verzoekster ernstig ziek is. De ernst van haar medische situatie blijkt duidelijk uit het medisch rapporten haar dokter.

De door de verwerende partij genomen beslissing is dan kennelijk onredelijk en onevenredig met het nadeel dat dit voor verzoekster veroorzaakt, namelijk de onmogelijke toegang tot medische behandeling.

Deze verwijdering zal verzoekster in de onmogelijkheid stellen om terug naar België te komen, waar zij ondertussen verzorgd wordt.

Men zou van een redelijke overheid verwachten dat zij de aanwezigheid van verzoekster in het grondgebied duldt.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel alsmede het redelijkheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2 Verzoekster voert aan dat de medische voorzieningen en opvang in haar land van herkomst ontbreken. Zij is sinds geruime tijd ernstig ziek en haar ziekte dient regelmatig opgevolgd worden. Verder stelt ze dat ze geen familie meer heeft in Turkije en de medische kosten niet kan betalen in haar land van herkomst.

De beslissing is gesteund op een advies van de arts-adviseur die van oordeel is dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt, kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De Raad merkt nog op dat hij geen inhoudelijk medisch oordeel mag vellen over het advies van de ambtenaar-geneesheer. Wanneer de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat hij of zij een advies kan opstellen op basis van de ingeleverde medische attesten, betekent dit dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* met voldoende zekerheid heeft kunnen vaststellen dat het ziektebeeld van verzoekster niet beantwoordt aan het ziektebeeld zoals beschreven in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het advies van de arts-adviseur van 18 juni 2013 dat samen met de bestreden beslissing ter kennis van verzoekster werd gebracht, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.05.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 17.03.2013 en de medische stukken d.d. 19.03.2013 en 21.08.2012 blijkt dat de beschreven multinodulaire goiter actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening heeft geen enkele repercussie op de gezondheid van betrokkene en hoeft niet behandeld te worden. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Waar verzoekster stelt dat zij ernstig ziek is en verwijst naar de aandoening kan de Raad slechts vaststellen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk verwijst naar de standaard-medische getuigschriften waaruit verzoekster citeert, zodat niet blijkt dat deze arts niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, doch wel dat hij een andere mening is

toegedaan. Het feit dat een controlearts een medische situatie anders inschat dan de arts die de vreemdeling zelf consulteerde, laat niet toe te concluderen dat de analyse van deze controlearts incorrect is.

Waar verzoekster betoogt dat er geen medische voorzieningen en opvang zijn in haar land van herkomst verliest zij evenwel uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke en vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer gaf echter aan dat dit risico in voorliggende zaak niet bestaat, waar hij in het advies stelt dat de aandoening geen enkele repercussie heeft op haar gezondheid en niet hoeft behandeld te worden. Een verder onderzoek inzake de medische zorgverstrekking in Turkije was *in casu*, los van de vaststelling dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat de zorgen die zij in België krijgt niet evenzeer in Turkije beschikbaar en toegankelijk zou zijn, dan ook niet vereist. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het is bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van het advies van de arts-adviseur, dat op zijn beurt gebaseerd is op het medisch dossier, tot het besluit komt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het afleveren van een machtiging tot verblijf in het Rijk waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Voor zover verzoeksters betoog erop gericht is de Raad te doen overgaan tot een herbeoordeling van de ingeroepen medische problematiek, dient te worden opgemerkt dat het de Raad als annulatierechter niet toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de gemachtigde van de staatssecretaris en van de arts-adviseur die *in casu* het bij artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziene medisch advies heeft verstrekt.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekster erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel wordt niet geschonden door de toepassing van de wettelijke bepaling die de mogelijkheid tot onontvankelijk verklaring van een verblijfsaanvraag uitdrukkelijk voorziet. De schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN